

Arrest

nr. 257 873 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X samen met X, enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 30 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 maart 2021 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 augustus 2011 dient de verzoeker, de heer M. N. T., een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 november 2012 wordt hij erkend als vluchteling.

1.2. Op 23 juli 2018 dient de verzoekster, mevrouw D. L., bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een aanvraag in voor een visum type D in het kader van gezinshereniging met haar echtgenoot, de verzoeker, M. N. T. Op 9 april 2019 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.3. Op 18 december 2018 wordt M. T. T. geboren, het kind van de verzoekers.

1.4. Op 13 mei 2019 wordt voor het minderjarig kind M. T. T. bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een aanvraag ingediend voor een visum type D in het kader van gezinshereniging met de verzoeker. Op 23 mei 2019 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.5. De verzoekster en het minderjarig kind M. T. T. komen vervolgens naar België en worden in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.6. Zij vragen op 19 juli 2020 de verlenging van hun verblijfskaart aan en maken hieromtrent reeds enkele documenten over.

1.7. Met een brief van 1 augustus 2020 wordt de verzoekster uitgenodigd om bijkomende documenten voor te leggen. Zij wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat zij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen en dat werkloosheidsuitkeringen krachtens artikel 10, §5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel in aanmerking worden genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. De verzoekster wordt erop gewezen dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd dat de referentiepersoon actief werk zoekt en de verzoekster wordt uitgenodigd om dergelijke stukken alsnog voor te leggen. Zij wordt er tevens van in kennis gesteld dat er wordt overwogen om haar verblijfsrecht en dat van haar kind te beëindigen indien zij geen stukken overmaakt waaruit blijkt dat er is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Tot slot wordt nog het volgende opgemerkt: *“Gelieve dan ook rekening te houden met het volgende: In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”* Deze brief van 1 augustus 2020 werd echter pas op 10 december 2020 aan de verzoekster ter kennis gebracht.

1.8. Op 2 maart 2021 maakt de vreemdelingendienst van de stad Oostende bijkomende documenten van de verzoekers over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.9. Op 9 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna: de staatssecretaris) een beslissing, getiteld *“beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 14ter).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat het niet om de intrekking van het verblijfsrecht gaat, maar wel om een beëindiging van het verblijfsrecht met toepassing van artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 10 maart 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: XXX

Voorna(a)m(en): D. L. (...) Nationaliteit: India Geboortedatum: (...).1990 Geboorteplaats: D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te: (...)

+ het minderjarig kind M. T. T. (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 (§5, tweede lid, 3° van de wet: de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.)

Bij de vraag tot verlenging van de A-kaart van betrokkene, werd op 28.07.2020, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen aan de referentiepersoon en een bewijs van inschrijving bij de VDAB sinds 21.06.2019, voorgelegd. Op het attest lezen we dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden juni 2019 tot juni 2020. Betrokkene legde verder geen enkel bewijs voor dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds juni 2019.

Op 01.08.2020 werd door onze diensten een brief naar de stad Oostende verstuurd, te betekenen aan betrokkene, met de vraag om bewijzen voor te leggen dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 10.12.2020. In reactie op onze brief legt betrokkene het bewijs voor dat de referentiepersoon Nederlandse les heeft gevolgd. In haar mail van 10.12.2020 geeft de stad Oostende nog aan dat betrokkene niet elke dag op zoek kan naar werk aangezien hij Nederlandse les volgt.

Navraag in de DOL SIS-gegevensbank toont aan dat de referentiepersoon sinds 29.03.2016 vrij constant werkte via interim en een fulltime arbeidscontract had van 04.06.2018 tot en met 16.06.2019. Na afloop van deze tewerkstelling heeft de referentiepersoon niet meer gewerkt. Aangezien de referentiepersoon er reeds verschillende jaren in geslaagd is in België te werken, is het niet aannemelijk dat zijn kennis van het Nederlands nu een onoverkomelijk obstakel zou zijn om te werken of minstens op zoek te gaan naar werk. Betrokkene legt ook geen enkel bewijs voor dat deze opleiding in de Nederlandse taal van de referentiepersoon zou kaderen binnen een trajectbegeleiding naar werk. Het bewijs dat de referentiepersoon zich heeft ingeschreven bij de VDAB doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene legt dus geen enkel geloofwaardig bewijs voor van een actieve zoektocht naar werk. Bijgevolg kunnen de werkloosheidsuitkeringen in overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° niet in aanmerking genomen worden.

Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen worden, moet geen behoeftenanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking genomen worden.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf van betrokkene overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van artikel 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen vijf jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 28.08.2019, dat is minder dan vijf jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van art. 11, §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene uitgenodigd in onze brief van 01.08.2020, die aan betrokkene werd betekend op 10.12.2020. Betrokkene legde in een reactie op dit schrijven, naast het bewijs dat de referentiepersoon Nederlandse les heeft gevolgd (hierboven besproken), het bewijs voor dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd en een algemeen overzicht van de trajecten bij Open School te Oostende

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en

toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben samen een kind, M. T. T. (...), °(...).2018. Hij kwam samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Dit feit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene en het kind vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake..

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijf jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijfjaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse les volgt, toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens de inburgeringscursus heeft gevolgd. Ook dit is geen bewijs van bijzondere integratie of van grote inspanning die betrokkene heeft geleverd om zich te integreren. Het volgen van Nederlandse les en van de inburgeringscursus is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de machtiging tot verblijf van betrokkene in de weg zou staan.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 11 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en incorporeert het feit dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur, op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (zie OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 315 e.v.)

* * *

Overeenkomstig artikel 11, §2 KAN de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot verblijf in het Rijk vervolgens niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Er is aldus geen verplichting tot beëindigen/intrekken van het verblijfrecht, terwijl deze ruime discretionaire bevoegdheid zijn impact heeft op de motiveringplicht van de Dienst Vreemdelingenzaken:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. "

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Artikel 11 § 2 stelt bovendien evenzoveel:

« Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. »

Op zijn website bevestigt DVZ dat het rekening zal houden met de mogelijke impact van de COVID-19-crisis op de situatie van de gezinshereniger. Volgens DVZ kan het voor een gezinshereniger die tijdelijk werkloos is, (tijdelijk) moeilijk zijn om te bewijzen dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende

inkomsten, huisvesting of een ziekteverzekering beschikt. (<https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen#Vijfpunt drie>)

Bovendien moet het belang van het kind - i.c. minderjarig kind M. T. T. (...), wiens vader erkend vluchteling is - steeds primordiaal zijn (art. 24.2 Handvest Grondrechten EU) bij de (her)beoordeling van het dossier.

Verzoeksters echtgenoot kan bezwaarlijk worden verweten dat hij "te snel" is beginnen werken in pluimveeslachterij L. (...), zonder eerst een basiskennis van het Nederlands te verwerven.

Verzoeksters echtgenoot kan vervolgens bezwaarlijk worden verweten dat pluimveeslachterij L. (...) failliet is gegaan, waardoor hij werkloos werd (stuk 8).

Verzoeksters echtgenoot kan evenmin bezwaarlijk worden verweten dat hij zelf niet geschoold is en aldus slechts zeer moeizaam een nieuwe taal (i.c. een moeilijke taal zoals het Nederlands) onder de knie krijgt.

Verzoeksters echtgenoot kan evenmin bezwaarlijk worden genomen dat de VDAB in hun trajectbegeleiding finaal oordelen dat diens kansen op de arbeidsmarkt minimaal zijn, zodat er eerst een intensieve taalcursus Nederlands aangewezen is (stuk 9).

Verzoeksters echtgenoot en diens ganse gezin kan na alle bovenstaande gegevens tenslotte bezwaarlijk kwalijk worden genomen dat hier bovenop een corona-pandemie ontstond, waardoor én de zoektocht naar werk én een taalopleiding in het onderwijs schier onmogelijk wordt voor een bepaalde periode.

Verzoekers menen evenwel dat deze specifieke individuele context van hun situatie niet - minstens absoluut onvoldoende - in overweging is genomen door verweerster, waardoor de materiële motiveringplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit de bestreden beslissing valt duidelijk af te leiden dat de DVZ zich heeft gericht op één enkel gegeven, om zo tot haar beslissing te komen, zonder ook maar ernstig rekening te houden met de individuele omstandigheden én de algemeen gekende omstandigheden inzake corona die hier bovenop komen.

Zo stelt de bestreden beslissing duidelijk (stuk 1):

"Navraag in de DOLSIS-gegevensbank toont aan dat de referentiepersoon sinds 29.03.2016 vrij constant werkte via interim en een fulltime arbeidscontract had van 04.06.2018 tot en met 16.06.2019. Na afloop van deze tewerkstelling heeft de referentiepersoon niet meer gewerkt. Aangezien de referentiepersoon er reeds verschillende jaren in geslaagd is in België te werken, is het niet aannemelijk dat zijn kennis van het Nederlands nu een onoverkomelijk obstakel zou zijn om te werken of minstens OP zoek te gaan naar werk. Betrokkene legt ook geen enkel bewijs voor dat deze opleiding in de Nederlandse taal van de referentiepersoon zou kaderen binnen een trajectbegeleiding naar werk. Het bewijs dat de referentiepersoon zich heeft ingeschreven bij de VDAB doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene legt dus geen enkel geloofwaardig bewijs voor van een actieve zoektocht naar werk. "

De heer V. (...), bemiddelaar intensieve dienstverlening bij de VDAB, verduidelijkte nochtans wel degelijk expliciet dat het volgen van een intensieve taalopleiding essentieel was om kansen op de arbeidsmarkt te hebben (stuk 9).

Ook in de aanvulling vanwege Stad Oostende aan de DVZ van 2 maart 2021 (stuk 11) worden uitdrukkelijk stukken voorgelegd vanwege de leerloopbaan van de echtgenoot van verzoekster bij Open-School met duiding van diens traject "zwak-gealfabetiseerden" / "moeilijk-lerenden" (stuk 11).

De "veronderstelling" van de DVZ dat de echtgenoot van verzoekster dus wel voldoende Nederlands moet kennen om werk te vinden gezien hij werkte van 2016 tot 2019 toont aan dat verweerder manifest onzorgvuldig tewerk ging bij de opmaak van de bestreden beslissing en géén rekening heeft gehouden met alle individuele omstandigheden van dit specifieke dossier en de in het administratief dossier aanwezige elementen ... zulks in combinatie met de wetenschap dat het voor zwak-gealfabetiseerden

actueel in de huidige corona-omstandigheden d s te moeilijker is zowel om de taal te leren (via afstand-onderwijs) als om werk te zoeken.

Door hier op geen enkele wijze rekening mee te houden, doch louter uit te gaan van veronderstellingen omtrent taalkennis schendt verweerder dan ook ten stelligste het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Alwaar de DVZ bovendien actief liet weten begrip te zullen hebben voor de impact van de covid-19-crisis op de situatie van de gezinshereniger ... terwijl zij dit in huidig dossier hoegenaamd op geen enkele wijze doet, schendt verweerder evenzoveel het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Minstens is de materiële motiveringplicht op dit punt geschonden alwaar verzoekster en haar gezin onmogelijk kunnen begrijpen of afleiden uit de motivering van de bestreden beslissing hoe verweerder rekening heeft gehouden met de impact van de covid-crisis op de quasi onmogelijke zoektocht naar werk in hoofde van haar echtgenoot."

3.1.2.1. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De schending van een richtlijn kan echter niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Gezinsherenigingsrichtlijn werd omgezet in Belgisch recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001) en de verzoekers niet aantonen dat het door hen ingeroepen artikel daarbij niet (volledig) of niet correct omgezet zou zijn, kunnen zij zich niet dienstig op de betrokken bepaling beroepen.

Bovendien verzuimen de verzoekers om concreet toe te lichten hoe de bestreden beslissing artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zou schenden.

Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.1.2.2. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekster en haar minderjarig kind voorafgaand aan de bestreden beslissing houder waren van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkregen het verblijfsrecht meer bepaald als echtgenote respectievelijk kind van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer M. N. T.

De gemachtigde heeft op 9 maart 2021 beslist om verzoeksters verblijfsrecht (en dat van haar kind) te beëindigen en dit met toepassing van artikel 11,   2, eerste lid, 1 , van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoekers tevens de schending aanvoeren en die luidt als volgt:

"  2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1  de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Deze bepaling verwijst naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"  1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1  (...)

2  (...)

3  (...)

4  de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49,   1, tweede of derde lid, of artikel 49/2,    2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden voldoet.

Op grond van artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen als echtgenoot van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, behoudens de uitzondering die de wet voorziet, "het bewijs aanbrengen" dat de gezinshereniger (i.e. de vreemdeling die vervoegd wordt of korter: de referentiepersoon) over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De voorwaarde van artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bestaat er dan ook niet enkel in dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, maar tevens dat het bewijs wordt aangebracht dat de gezinshereniger beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (zoals bepaald in §5) om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde de wetgever ernaar dat die personen in menswaardige

omstandigheden kunnen worden opgevangen (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, punt 42; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, *Maahanmuuttovirasto*, punt 71). In zoverre dat de bestaansmiddelenvereisten moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn deze vereisten eveneens noodzakelijk voor “het economisch welzijn van het land”, zoals bedoeld in artikel 8, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2).

De gemachtigde heeft *in casu* geoordeeld dat de verzoekster en haar kind niet langer voldoen aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en beëindigt bijgevolg het verblijfsrecht.

3.1.2.3. In het eerste middel wordt naar voor gebracht dat het de verzoeker, dit is tevens de referentiepersoon in functie van wie de verzoekster en hun gezamenlijke kind het verblijfsrecht hadden verkregen, bezwaarlijk kan worden verweten dat hij “te snel” is beginnen werken zonder eerst een basiskennis van het Nederlands te verwerven. De verzoeker meent dat het evenmin kan worden verweten dat het betrokken bedrijf failliet werd verklaard, dat hij niet geschoold is en dat hij maar zeer moeizaam een nieuwe taal onder de knie krijgt. De verzoekers voeren verder aan dat het de verzoeker bezwaarlijk kwalijk kan worden genomen dat de VDAB in hun trajectbegeleiding finaal oordeelt dat de kansen op de arbeidsmarkt minimaal zijn zodat een intensieve cursus Nederlands aangewezen is. De verzoekers benadrukken dat het hen niet kwalijk kan worden genomen dat er een coronapandemie ontstond, waardoor de zoektocht naar werk en de taalopleiding in het onderwijs schier onmogelijk werd voor een bepaalde periode. De verzoekers betogen dat deze specifieke individuele context van hun situatie niet of minstens absoluut onvoldoende in overweging is genomen. De verzoekers bekritiseren de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Aangezien de referentiepersoon er reeds verschillende jaren in geslaagd is in België te werken, is het niet aannemelijk dat zijn kennis van het Nederlands nu een onoverkomelijk obstakel zou zijn om te werken of minstens op zoek te gaan naar werk.”* De verzoekers brengen hier tegen in dat de bemiddelaar intensieve dienstverlening bij de VDAB nochtans expliciet stelde dat het volgen van een intensieve taalopleiding essentieel is om kansen op de arbeidsmarkt te hebben. De verzoekers hekelen de veronderstelling van de gemachtigde dat de referentiepersoon wel voldoende Nederlands moet kennen om werk te vinden gezien hij werkte van 2016 tot 2019 en argumenteren dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet meer bepaald niet meer aan de voorwaarde bepaald in artikel 10§2, derde lid betreffende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 (§5, tweede lid, 3° van de wet: de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.)

Bij de vraag tot verlenging van de A-kaart van betrokkene, werd op 28.07.2020, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen aan de referentiepersoon en een bewijs van inschrijving bij de VDAB sinds 21.06.2019, voorgelegd. Op het attest lezen we dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden juni 2019 tot juni 2020. Betrokkene legde verder geen enkel bewijs voor dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds juni 2019.

Op 01.08.2020 werd door onze diensten een brief naar de stad Oostende verstuurd, te betekenen aan betrokkene, met de vraag om bewijzen voor te leggen dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 10.12.2020. In reactie op onze brief legt betrokkene het bewijs voor dat de referentiepersoon Nederlandse les heeft gevolgd. In haar mail van 10.12.2020 geeft de stad Oostende nog aan dat betrokkene niet elke dag op zoek kan naar werk aangezien hij Nederlandse les volgt.

Navraag in de DOLSYS-gegevensbank toont aan dat de referentiepersoon sinds 29.03.2016 vrij constant werkte via interim en een fulltime arbeidscontract had van 04.06.2018 tot en met 16.06.2019. Na afloop van deze tewerkstelling heeft de referentiepersoon niet meer gewerkt. Aangezien de referentiepersoon er reeds verschillende jaren in geslaagd is in België te werken, is het niet aannemelijk dat zijn kennis van het Nederlands nu een onoverkomelijk obstakel zou zijn om te werken of minstens op zoek te gaan naar werk. Betrokkene legt ook geen enkel bewijs voor dat deze opleiding in de Nederlandse taal van de referentiepersoon zou kaderen binnen een trajectbegeleiding naar werk. Het bewijs dat de referentiepersoon zich heeft ingeschreven bij de VDAB doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene legt dus geen enkel geloofwaardig bewijs voor van een actieve zoektocht naar werk. Bijgevolg kunnen de werkloosheidsuitkeringen in overeenstemming met artikel 10 §5, tweede lid, 3° niet in aanmerking genomen worden."

Thans wordt niet betwist dat de verzoekster bij de aanvraag tot verlenging van haar A-kaart "op 28.07.2020, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen aan de referentiepersoon en een bewijs van inschrijving bij de VDAB sinds 21.06.2019, (heeft) voorgelegd." De verzoekers betwisten evenmin dat zij "verder geen enkel bewijs (hebben) voor(gelegd) dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds juni 2019." Voorts kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat het de referentiepersoon kwalijk wordt genomen dat het bedrijf waar hij werkte failliet werd verklaard of dat hij te snel is begonnen werken.

De verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een e-mail van 2 december 2020 (zie inventaris verzoekschrift, stuk 9) waaruit volgens hen blijkt dat de VDAB oordeelde dat de referentiepersoon eerst een intensieve taal cursus Nederlands diende te volgen omdat zijn kansen op de arbeidsmarkt minimaal zijn. Eerst en vooral dient hieromtrent te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekers deze e-mail van 2 december 2020 (inventaris verzoekschrift, stuk 9) voor het nemen van de bestreden beslissing aan de diensten van de verweerder hebben overgemaakt. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. De verzoekster werd nochtans met een brief van 1 augustus 2020 uitdrukkelijk uitgenodigd om bewijzen van de actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon voor te leggen. Dit schrijven luidt onder meer als volgt:

"(...)

U legt documenten voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor de maanden juni 2019 tot en met heden. U legt geen bewijzen voor dat hij actief werk zoekt.

Gelieve ons de bewijsstukken over te maken die bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk (sollicitatiebewijzen, evaluaties van gevolgde opleidingen/trajectbegeleidingen naar werk,...) Indien u zelf beschikt over eigen inkomsten uit werk, gelieve ons hiervan de bewijsstukken over te maken (loonfiches,...)

Indien u ons deze stukken niet overmaakt of indien uit de door u extra aangeleverde documenten niet blijkt dat u voldoet aan de in artikel 10, § 2, 2° alinea gestelde voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, overweegt onze dienst om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Dit geldt eveneens voor het kind.

"(...)"

Overeenkomstig artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet verloopt het horen van de betrokken vreemdeling in het kader van de beëindiging van het verblijfsrecht schriftelijk en volgens de thans gehanteerde procedure. Het kwam de verzoekers dan ook toe om zelf alle stukken en documenten die zij nuttig achtten, in het kader van dit hoorrecht, over te maken aan de diensten van de verweerder. Stukken die niet ter gelegener tijde worden overgemaakt, in weerwil van het correct horen van de verzoekers, hoeven en kunnen derhalve niet bij de genomen beëindigingsbeslissing in rekening worden genomen. Van enig onzorgvuldig handelen in hoofde van de verweerder is op dit punt dan ook geen sprake. Verder maken de verzoekers met hun betoog ter zake evenmin aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat zij "geen enkel geloofwaardig bewijs (hebben) voor(gelegd) van een actieve zoektocht naar werk".

De verzoekers verwijzen ook naar een e-mailbericht van de stad Oostende aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 maart 2021 waarbij stukken werden voorgelegd vanwege de leerloopbaan van de referentiepersoon met duiding van diens traject "zwak-gealfabetiseerden" – "moeilijk-lerenden" (zie inventaris bij verzoekschrift, stuk 11). Uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken wel degelijk aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt.

De verzoekers verliezen evenwel uit het oog dat in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat: "Betrokkene (...) ook geen enkel bewijs voor(legt) dat deze opleiding in de Nederlandse taal van de referentiepersoon zou kaderen binnen een trajectbegeleiding naar werk."

In voornoemde stukken waarnaar de verzoekers thans verwijzen, kan inderdaad niet worden gelezen dat de opleidingen van de Nederlandse taal van de referentiepersoon zouden kaderen binnen een

trajectbegeleiding naar werk. Op deze stukken wordt daarentegen wel uitdrukkelijk vermeld: “*De cursus maakt deel uit van het inburgeringstraject*”. Door een verwijzing naar deze stukken maken de verzoekers dan ook niet aannemelijk dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Daarnaast wijzen de verzoekers erop dat de coronapandemie de zoektocht naar werk van de referentiepersoon en het volgen van Nederlandse lessen heeft bemoeilijkt.

Eerst en vooral blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken die zij thans bij hun verzoekschrift voegen, dat de verzoekers voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de verweerder hebben gewezen op de impact van de coronapandemie in het kader van de voorwaarden voor de verlenging van het verblijf. Het stond de verzoekers nochtans vrij om dit toe te lichten in het kader van hun hoorrecht (zie *supra*). Verder doet de argumentatie, die slechts achteraf en dus sowieso te laat wordt gegeven, dat het door de COVID-19-pandemie des te moeilijker was om de taal te leren en werk te zoeken, in generlei wijze afbreuk aan de duidelijke wettelijke bepaling dat de werkloosheidsuitkeringen enkel in rekening kunnen worden genomen indien de referentiepersoon een “actieve” zoektocht naar werk aantoont (cf. artikel 10, §5, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet).

De verzoekers betwisten overigens niet dat: “*Bij de vraag tot verlenging van de A-kaart van betrokkene, werd op 28.07.2020, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een attest van betaling van werkloosheidsuitkeringen aan de referentiepersoon en een bewijs van inschrijving bij de VDAB sinds 21.06.2019, voorgelegd. Op het attest lezen we dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontving voor de maanden juni 2019 tot juni 2020. Betrokkene legde verder geen enkel bewijs voor dat de referentiepersoon actief werk zocht/zoekt sinds juni 2019.*” Ook de stukken van het administratief dossier bevestigen dat de referentiepersoon al sedert juni 2019 werkloosheidsuitkeringen ontving, terwijl het een algemeen bekend gegeven is dat de COVID-19-crisis zich pas in maart 2020 in België liet voelen. De verzoekers kunnen thans niet zonder meer naar de COVID-19-pandemie verwijzen om te vergoelijken dat zij geen bewijzen van de actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon kunnen overmaken voor de periode juni 2019 – maart 2020.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers derhalve niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde overeenkomstig artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. De verzoekers betogen dat het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel worden geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken actief liet weten begrip te zullen hebben voor de impact van de COVID-19-crisis op de situatie van de gezinshereniger, terwijl zij dit in huidig dossier op geen enkele wijze doet. De verzoekers voeren aan dat het gezin onmogelijk zou kunnen begrijpen of afleiden uit de motivering van de bestreden beslissing hoe de verweerder rekening heeft gehouden met de impact van de COVID-19-crisis op de *quasi* onmogelijke zoektocht naar werk in hoofde van de referentiepersoon.

Het vertrouwensbeginsel houdt evenwel in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, *Vermeulen*). De verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van

artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekers een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

De verzoekers maken niet aannemelijk dat zijzelf stukken hebben overgemaakt in het kader van de aanvraag tot verlenging van hun verblijf waarbij zij hebben gewezen op de impact van de COVID-19-pandemie op hun situatie. In dit verband herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eraan dat overeenkomstig artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking worden genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Het stond de verzoekers vrij om in het kader van de verlenging van hun verblijf de invloed van de COVID-19-pandemie op de zoektocht naar werk van de referentiepersoon toe te lichten. Het gegeven dat zij dit niet hebben gedaan, kunnen zij niet afwentelen op de verweerder. Zoals hoger reeds gesteld, werd de procedure van het horen, zoals voorzien in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, *in casu* gerespecteerd.

Waar de verzoekers nog verwijzen naar de website "<https://www.agii.be/nieuws/de-impact-van-de-covid-19-pandemie-op-de-rechtspositie-van-vreemdelingen#Vijfpunt drie>", wordt erop gewezen dat deze website niet de website van de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dat de betrokken passage handelt over de situatie van een persoon die ten gevolge van de COVID-19-pandemie tijdelijk werkloos wordt, terwijl de verzoekers niet betwisten dat de referentiepersoon sedert juni 2019 en dus ruim voorafgaand aan de COVID-19-pandemie werkloos was. De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de betrokken passage van toepassing is op hun situatie en nog minder tonen zij aan dat de vermelding op de voormelde website in hun hoofde enige rechtmatige verwachting zou creëren.

Een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

3.1.2.5. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

"Het is evident dat verzoekster en haar gezin onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen alwaar zij allen verblijfsrechtig waren na aflevering van een visum gezinshereniging specifiek op grond van dit gezinsleven van het kerngezin (stuk 3a en 3b).

Artikel 8 EVRM incorporeert een noodzaak tot specifieke individuele belangenafweging, rekening houdend met alle elementen in concreto, teneinde tot een proportionaliteitstoets te komen:

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Ais nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat g rond rechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'. "

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) - eigen benadrukking)

In het licht van de concrete feitengesteldheid en de manifeste goede trouw in hoofde van verzoekster en haar echtgenote, dewelke als quasi-analfabeet evenwel met ernstige moeilijkheden kampt in het aanleren van de Nederlandse taal ... hetgeen diens zoektocht naar werk in de huidige corona-pandemie nóg moeilijker maakt, komt de bestreden beslissing manifest disproportioneel voor.

Minstens valt er niet de minste motivering te lezen in de bestreden beslissing omtrent het waarom deze beslissing wél proportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 EVRM.

Bovendien stelt artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet schrijft evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Dit geldt evident ook voor beslissingen die indirect doch onherroepelijk een zeer grote impact hebben op deze minderjarige kinderen (quod in casu).

De rechtsleer ter zake is dan ook eensluidend:

"Het kind verdient een zo kwalitatief mogelijk contact met zijn moeder én vader¹. Het moet vermeden worden dat er op termijn een vorm van vervreemding of minder hechte relatie zou ontstaan met één van beide ouders. "

(Jeugdrechter Christian DENOYELLE, Beoordelingscriteria voor een verblijfsregeling - een persoonlijke kijk vanuit de praktijk, in CBR. Verblijfsregeling, Intersentia, Antwerpen, 2008, p. 56-57)

Verzoekers hebben er het raden naar hoe de bestreden beslissing het belang van minderjarig kind M. T. T. (...) voorop zou stellen door diens verblijfsmachtiging in te trekken en zo (impliciet doch zeker) een scheiding te bewerkstelligen tussen vader (die erkend vluchteling is) en diens kind.

Verweerder kan zich niet wegsteken achter enig standpunt dat het belang van het kind geen directe werking heeft.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...). "

(cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "
Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout

Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

"Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie-controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind OP zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neuinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

"Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arveb Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan RvV X - Pagina 9 e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neuinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E. V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 78). "

(RvV nr. 150.157 van 29 juli 2015)

Zelfs indien artikel 24 Handvest of artikel 22bis Grondwet geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting zou incorporeren, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee afdoende rekening werd gehouden als "eerste overweging".

"In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing. "

(V. VEREECKE, 'Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

De bestreden beslissing maakt een disproportionele inbreuk uit op artikel 8 EVRM, terwijl het belang van het kind onmogelijk primordiaal heeft gestaan bij het nemen van de bestreden beslissing."

3.2.2.1. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.2.2. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is dan ook een feitenkwestie.

De verzoekers verwijzen naar hun gezinsleven met elkaar en met hun kind.

Vooreerst stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekers en hun kind wordt betwist of weerlegd.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van de verzoekers. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag met name toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Deze onderzoeksplicht is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht dat aan de betrokkene was toegestaan of was erkend juist met het oog op het ontplooiën van een gezinsleven in België.

Aan de andere kant is het aan de verzoekers zelf, wanneer deze een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing precies de door artikel 8 van het EVRM beschermde belangen heeft geschonden.

Met de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat aan de verzoekster en haar kind was toegestaan in het kader van de gezinshereniging met de verzoeker (artikel 10 van de Vreemdelingenwet). Deze beslissing houdt onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België, zodat moet worden aangenomen dat zij een inmenging uitmaakt in het gezinsleven.

Derhalve dient de Raad te onderzoeken of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hetwelk uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is getroffen in toepassing van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet. De inmenging is aldus bij wet voorzien, wat door de verzoekster overigens niet wordt betwist. De verblijfsreglementering, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, *Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim t. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabaes en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 67).

De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na.

De volgende vraag die rijst, is of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia t. Frankrijk*, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov t. Oostenrijk*, par. 76).

De gemachtigde beëindigde in deze zaak het verblijf van de verzoekster en haar kind omdat zij niet bewijst dat nog steeds is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Het stellen van een bestaansmiddelenvereiste en een verblijfsrechtelijke sanctionering houdt verband met een legitiem doel, met name het belang van het economisch welzijn van het land. De getroffen maatregelen moeten evenwel noodzakelijk zijn, met name is het proportioneel met het nagestreefde legitiem doel. Daarbij geldt een beoordelingsmarge.

Het Hof overweegt dat de beoordelingsmarge voor wat betreft het economische, fiscale of sociale beleid, en waarover de meningen binnen een democratische samenleving normaal gezien sterk kunnen verschillen, onvermijdelijk ruimer is (EHRM november 2010, *Serife Yiğit t. Turkije* (GK), §100. Zie in deze zin ook EHRM 11 juni 2013, *Hasanbasic t. Zwitserland*, §§ 57-66; EHRM 25 maart 2014, *Palanci t. Zwitserland*, § 58).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM - onder meer *Konstatinov tegen Nederland*, arrest van 26 april 2007, nr. 16351/03, en *Nunez tegen Noorwegen*, arrest van 28 juni 2011, nr. 55597/09 - dient een "fair balance" te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds, ongeacht of er een positieve of negatieve verplichting is.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM, onder meer het arrest *Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland* van 31 januari 2006, nr. 50435/99 volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het waarborgen van de openbare orde en in het bijzonder het recht om het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga t. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim t. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*, § 67) anderzijds. Hierbij moeten alle voor die belangenafweging nuttige feiten en omstandigheden worden betrokken.

Voorts dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde er tevens op basis van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald op grond van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet, toe gehouden is om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif t. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner t. Nederland*, par. 58).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie t. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte t. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken en waarbij,

wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, het belang van het kind mede in rekening wordt genomen.

Het komt de Raad dan ook toe te beoordelen of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de verdere ontplooiing van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving. Wat de proportionaliteit van de inmenging betreft, kan de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid slechts een marginale toetsing doorvoeren. De Raad bezit immers niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In hun tweede middel beperken de verzoekers zich voornamelijk tot een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het 'hoger belang van het kind', zoals bedoeld in de door hen geschonden geachte bepalingen.

Zowel artikel 8 van het EVRM als het eveneens door de verzoekers aangevoerde artikel 24 van het Handvest houden in wezen in dat het hoger belang van het kind gevrijwaard dient te worden (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§107-109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk t. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden meegenomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van een beslissing waarbij een verblijfsrecht voor één van beide ouders wordt geweigerd of beëindigd (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), §§ 117 – 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun (pleeg-)ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 118).

De verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij enerzijds stellen dat in de bestreden beslissing niet de minste motivering valt te lezen omtrent de proportionaliteit in het licht van artikel 8 van het EVRM en waar zij anderzijds betogen dat zij er het raden naar hebben hoe de bestreden beslissing het belang van het minderjarig kind voorop zou stellen door diens verblijf in te trekken en zo impliciet, doch zeker een scheiding te bewerkstelligen tussen de vader die erkend vluchteling is en diens kind. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers het volgende gesteld:

"Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben samen een kind, M. T. T. (...), °(...).2018. Hij kwam samen met zijn moeder naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Dit feit doet echter geen afbreuk aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen zoals hiervoor werd vermeld. Overeenkomstig de bepalingen van de wet is er geen uitzondering voorzien op de middelenvereiste voor zover er een gemeenschappelijk kind is. Dit doet geen afbreuk aan 'het belang van het kind', immers zodra de referentiepersoon wel reguliere bestaansmiddelen heeft, staat het betrokkene en het kind vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, op de door de wet voorziene wijze. Gedurende deze tijd kunnen betrokkenen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen om in contact te blijven met elkaar. Bovendien zijn er geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in het land van herkomst van betrokkene.

Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zijn, blijkt nergens sprake."

De bestreden akte bevat voorts nog de volgende afweging:

“Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijf jaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijfjaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België.

Het bewijs dat betrokkene Nederlandse les volgt, toont niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens de inburgeringscursus heeft gevolgd. Ook dit is geen bewijs van bijzondere integratie of van grote inspanning die betrokkene heeft geleverd om zich te integreren. Het volgen van Nederlandse les en van de inburgeringscursus is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de machtiging tot verblijf van betrokkene in de weg zou staan.”

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de rechtsgeldig genomen beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekster en hun minderjarig kind omdat er niet langer aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan, het hoger belang van dit minderjarige kind of hun gezinsleven zou schaden. Zoals in de beslissing wordt gesteld, staat het de verzoekers vrij voor de eerste verzoekster en het minderjarige kind een nieuwe aanvraag in te dienen van zodra de referentiepersoon opnieuw aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Aangezien de eerste verzoekster en het kind op het ogenblik van de beslissing nog geen 2 jaar op het Belgische grondgebied vertoefden, en de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen zij zelf bepalen wanneer zij hiertoe de nodige stappen ondernemen. De verzoekers tonen niet concreet aan dat de voormelde afwegingen tussen de belangen van de verzoekster en haar gezin met de referentiepersoon en hun minderjarig kind, blijk zouden geven van enige disproportionaliteit. De verzoekers beperken zich ter zake tot een louter rechtstheoretisch betoog; zij gaan niet in op de in de bestreden akte opgenomen afwegingen inzake hun gezinsleven en het belang van hun kind, en geven louter en zonder meer te kennen dat de bestreden beslissing een disproportionele inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM waarbij het belang van het kind bij deze beslissing onmogelijk primordiaal heeft gestaan. Deze loutere en blote beweringen volstaan niet om een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest aan te tonen.

Met de argumentatie dat *“In het licht van de concrete feitengesteldheid en de manifeste goede trouw in hoofde van verzoekster en haar echtgenote, dewelke als quasi-analfabeet evenwel met ernstige moeilijkheden kampt in het aanleren van de Nederlandse taal ... hetgeen diens zoektocht naar werk in de huidige corona-pandemie nóg moeilijker maakt, [...] de bestreden beslissing manifest disproportioneel voor[komt]”*, tonen de verzoekers evenmin concreet aan hoe hun gezinsbelangen en het belang van hun kind door het treffen van de thans bestreden beslissing zouden worden geschaad. Deze argumentatie doet bovendien geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk bij wet is voorzien dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien niet langer is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste (zie *supra*). De gemachtigde beëindigde het verblijf van de verzoekster (en haar kind) omdat zij niet aantonen dat nog steeds is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 10, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan ook gewezen worden op de bespreking van het eerste middel.

Bovendien kan er nog op worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, weliswaar met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, beschouwde dat de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken geen onevenredige inbreuk vormt op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het

EVRM (cf. de consideransen B.64.7 *in*cto B.65, en B.52.3). Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor gezinsherenging met een verblijfsgerechtigde derdelander.

Uit wat hierboven bij de bespreking van het eerste middel wordt uiteengezet blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat de verzoekster (en haar kind) niet langer voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt tot slot nogmaals dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt bovendien het volgende uiteengezet: “*Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinsherenging in te dienen.*” Hierbij wordt erop gewezen dat uit artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet volgt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

De verzoekers tonen met hun voornamelijk rechtstheoretisch betoog niet aan dat de gemachtigde hun gezinsleven en het hoger belang van hun kind, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze heeft afgewogen. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging zou uitmaken in hun door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familieleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekers niet aantonen dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE